

c) gdy za wycofaniem go z obiegu przemawiają ważne względy lecznicze.

§ 17. Wytwórcy znajdujących się w obiegu w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia preparatów organoterapeutycznych i witaminowych powinni w ciągu 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wnieść podanie do Ministra Zdrowia o pozwoleń na pozostawienie ich w obrocie.

W podaniach tych powinien być podany opis metody, według której przyrządza się dany preparat. Do podania powinny być dołączone etykiety każdego preparatu.

§ 18. Wytwórnice aparatów organoterapeu-

tycznych i witaminowych podlegają kontroli państwowych władz sanitarnych.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie dwóch miesięcy od dnia ogłoszenia.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 10 czerwca 1933 r. o wyrobie i obrocie preparatów organoterapeutycznych (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 344).

Minister Zdrowia:

Franciszek Litwin

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Bolesław Podedworny

308

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 17 września 1946 r.

o zwalczaniu stonki ziemniaczanej.

Na podstawie art. 2, 3, 4, 8, 9 i 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr 108, poz. 922) w brzmieniu, ustalonym art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 622) i ustawą z dnia 16 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 131) oraz w związku z art. 1 śląskiej ustawy z dnia 19 listopada 1934 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. Śl. Nr 20, poz. 40) zarządzam, co następuje:

§ 1. Ustanawia się obowiązek zwalczania stonki ziemniaczanej (*Leptinotarsa decemlineata* Say).

§ 2. 1. Osoby użytkujące grunty lub zarządzające gruntami, a także osoby zarządzające miejscami przechowania i środkami transportu ziemniaków oraz innych roślin, podlegających opanowaniu przez stonkę, obowiązane są zgłosić bezpośrednio zarządowi właściwej gminy (zarządowi miejskiemu) każdy wypadek świadczący o pojawieniu się stonki ziemniaczanej lub wzbudzający podejrzenie jej pojawienia się.

2. Zgłoszenie to powinno nastąpić w ciągu 24 godzin od chwili dostrzeżenia stonki ziemniaczanej lub zaistnienia podejrzenia jej pojawienia się.

3. Jednocześnie ze zgłoszeniem osoby do tego obowiązane powinny dostarczyć bezpłatnie zarządowi gminy (zarządowi miejskiemu) okazów owadów, larw, poczwerek i jaj stonki, w każdym wypadku uśmierconych naftą, benzyną, spirytusem lub wrzątkiem.

§ 3. O każdym przypadku zgłoszenia objawów wzbudzających podejrzenie pojawienia się

stonki ziemniaczanej zarząd gminy (zarząd miejski) powiadomi niezwłocznie właściwego starostę oraz właściwą terenową stację ochrony roślin. Równocześnie zarząd gminy (zarząd miejski) obowiązany jest przesłać do stacji ochrony roślin nieżywe okazy owada, dostarczonego przez wymienione w § 2 osoby.

§ 4. 1. Stacja ochrony roślin niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia o pojawieniu się lub podejrzeniu pojawienia się stonki ziemniaczanej dokona właściwych badań i-lustracji ziemniaków i innych roślin na odnośnych terenach.

2. Po ustaleniu przez stację ochrony roślin pojawienia się stonki ziemniaczanej starosta na podstawie szczegółowych wskazań stacji ochrony roślin z powołaniem się na nie wyda niezwłocznie niezbędne zarządzenia.

3. Zarządzenia te starosta prześle zarządowi gminy, który doręczy je niezwłocznie osobom interesowanym, dopilnowując ścisłego wykonania tych zarządzeń. Wydane zarządzenia starosta poda niezwłocznie do wiadomości wojewodzie.

§ 5. W miejscowości, w której została stwierdzona stonka ziemniaczana, każda osoba użytkująca grunty lub zarządzająca gruntami, znajdującymi się pod ziemniakami lub roślinami pokrewnymi, albo zarządzająca pomieszczeniami wspomnianych roślin obowiązana jest ściśle wykonywać wszystkie nakazane zabiegi zwalczania stonki.

§ 6. Każdy przypadek pojawienia się stonki ziemniaczanej starosta poda do wiadomości publicznej, oznaczając miejscowości, w których stonka się pojawiła, oraz miejscowości bezpośrednio zagrożone.

§ 7. Zabrania się przetrzymywania żywych okazów chrząszczy, jaj, larw i poczwerek stonki ziemniaczanej na terenie całego Państwa. Wyjątek mogą stanowić okazy, niezbędne do prowadzenia przez Państwowy Instytut Naukowy Gospodarstwa Wiejskiego (Wydział Ochrony Roślin) prac doświadczalnych, związanych z akcją

zwalczania stonki. Doświadczenia te mogą być przeprowadzane wyłącznie na terenach opanowanych przez stonkę ziemniaczaną.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Bolesław Podedworny

309

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 24 września 1946 r.

o włączeniu zgnilca amerykańskiego, zgnilca europejskiego i choroby roztoczowej pszczoł do chorób podlegających obowiązkowi zgłaszania i o zwalczaniu tych chorób.

Na podstawie art. 29 lit. a i art. 109 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do zaraźliwych chorób zwierzęcych, podlegających obowiązkowi zgłaszania władzom, wymienionym w art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673), włącza się zgnilec amerykański, zgnilec europejski i chorobę roztoczową pszczoł.

§ 2. Posiadacz pasieki, gdy zauważy pojawienie się w pasiece choroby zgnilca amerykańskiego, zgnilca europejskiego lub choroby roztoczowej albo objawów, wzbudzających podejrzenie o jedną z tych chorób, powinien równocześnie ze zgłoszeniem choroby:

1) przy chorobie zgnilca amerykańskiego i zgnilca europejskiego:

a) zabezpieczyć w pasiece przed dostępem pszczoł pnie pszczoły lub części takich, żywe lub martwe pszczoły, czerwie, węże lub części i odpadki węży, wosk, miód, niezajęte ule, narzędzia i sprzęt pszczelarski,

b) nie wprowadzać do pasieki nowych pszczoł i nie wyprowadzać z pasieki pszczoł, produktów pszczelich, jak również sprzętu i narzędzi pszczelarskich, z którymi pszczoły w pasiece miały styczność,

c) nie dopuszczać do pasieki osób niepowołanych;

2) przy chorobie roztoczowej — nie wprowadzać z pasieki i nie wprowadzać do pasieki nowych pni pszczelich i pszczoł.

§ 3. Starosta, otrzymawszy zgłoszenie lub dowiedziawszy się w jakikolwiek inny sposób o pojawieniu się zgnilca amerykańskiego, zgnilca europejskiego lub choroby roztoczowej albo o objawach wzbudzających podejrzenie pojawienia się któregoś z tych chorób, powinien przeprowadzić niezwłocznie zbadanie stanu rzeczy na

miejscu przez lekarza weterynaryjnego celem ustalenia:

a) czy istotnie zachodzi przypadek jednej z wymienionych chorób,

b) od jakiego czasu zauważono w pasiece pierwsze objawy choroby,

c) czy, kiedy i skąd wprowadzono do pasieki pnie pszczoły chore lub podejrzane o jedną z tych chorób, bądź czy choroba została w inny sposób przeniesiona do pasieki,

d) czy w ciągu 6 miesięcy przed wystąpieniem objawów wzbudzających podejrzenie o jedną z wymienionych chorób pnie pszczoły zostały wyprowadzone z badanej pasieki i dokąd.

§ 4. W razie wątpliwości co do istoty choroby w pasiece lekarz weterynarii powinien przesłać niezbędne do rozpoznania choroby próbki wraz z krótkim sprawozdaniem do Weterynaryjnego Zakładu Badań chorób pszczelich.

§ 5. Lekarz weterynarii powinien zbadać pasieki, które według wyników dochodzeń należy uważać za podejrzane o zarażenie się. Starosta może zarządzić zbadanie wszystkich pasiek na określonym obszarze, jeżeli z wyników dochodzeń można przypuszczać, iż nie wszystkie przypadki zgnilca amerykańskiego, zgnilca europejskiego, czy choroby roztoczowej zostały ujawnione.

Jeżeli podejrzane o zarażenie się pasieki znajdują się także w innych powiatach, powinni być o tym powiadomieni niezwłocznie właściwi starostowie.

§ 6. Każde pierwsze urzędowe stwierdzenie choroby zgnilca amerykańskiego, zgnilca europejskiego lub choroby roztoczowej w powiecie starosta winien podać do wiadomości publicznej w sposób przyjęty, a nadto powiadomić o tym sąsiednich starostów i powiatowy związek pszczelarski.

§ 7. Przy wejściach do pasieki, po urzędowym stwierdzeniu choroby, powinny być umieszczone tablice z wyraźnym i trwałym napisem, zależnie od choroby: „zaraza zgnilca